

JEŽÍŠ KRISTUS – STAVITEL MOSTŮ ZE SMRTI K ŽIVOTU

„Z druhého břehu se ještě nikdo nikdy nevrátil,“ říkají někteří, když se s nimi člověk v řeči dostane na téma „život po smrti.“ To však je velký omyl, neboť existuje někdo, jeden jediný, kdo se vrátil ze smrti k životu – a sice Kristus o Velikonocích před dvěma tisíci lety. Postavil nám most ze smrti k životu, takže umírání věřícího je pouze „změnou prostředí“ – přechodem z jedné Boží ruky do druhé. Kristus se po svém vzkříšení neukázal svým nepřátelům. Nevíra je slepá. Ale okruhu přátel se po svém vzkříšení zjevil a odhalil jim trojí: *Jeho vzkříšení ukazuje na velký cíl, k němuž směřujeme, totiž k životu – k věčným Velikonocům u Boha.*

Nový život, do něhož sám vešel a který nám nejrůznějším způsobem předává, nám umožňuje, abychom mohli i my chodit světem jako vzkříšení lidé. Také my jsme překonali smrt. To je jedna ze základních myšlenek apoštola Pavla: „Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu“ (Kol 3,3). „Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry“ (Kol 3,1), píše Kolosanům. Smrt a vzkříšení Krista prožíváme ve svátostech, především ve křtu. Jinou cestu nám ukazuje Jan: „My víme, že jsme přešli ze smrti k životu, a proto milujeme bratry“ (1 Jan 3,14).

Touto velikonoční cestou šla svatá Edita Steinová i Matka Tereza z Kalkaty. Média jsou vůči tomu slepá. Tím spíše se můžeme domnívat, že v nás a kolem nás klíčí velikonoční život více, než je na první pohled vidět. Ale na druhé straně se nemylme! Možná že by dnes Jan ve svém dopise s ohledem na poměry ve společnosti a světě napsal pravý opak: Vidíme, že jsme se ze života znovu ponořili do smrti, protože už nechráníme ty nejslabší ve společnosti, nenarozené děti a nemocné. Stali jsme se přestárlým a unaveným národem. Nic nepotřebujeme více než nové Velikonoce! Důvěrujme znovu životu, protože Bůh ho od Velikonoc zase žije s námi!

Vzkříšený dále zjevuje, jak lze odstranit jedinou překážku na této cestě za velikonočním cílem: hřích.

Navečer toho dne, kdy Kristus vstal z mrtvých, předává apoštolům moc odpouštět hříchy, když náhle stojí v jejich středu. Ukazuje jim své rány, dýchá na ně a říká: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny“ (Jan 20,22-23). Velikonoční dech Ducha svatého nám vane vstříc ve svátosti pokání a dělá z nás nové, velikonoční lidi. Hřích, který nám dává zestárnout a zohavuje nás, je překonán Kristovým velikonočním vítězstvím, jehož příslib dostáváme ve svátosti smíření. To činí člověka novým nebo mladým, očišťuje ho ode všech nánosů a od veškeré zkornatělosti a dělá z něj znovu živý úd Kristova těla. Apoštol Pavel napomíná: „Odstraňte ten starý kvas“ (1 Kor 5,7). Existuje vlastně jen jeden hřích: a sice zůstat starým člověkem. To znamená člověkem, který se domnívá, že ho Bůh nemůže obnovit, že je natolik v zajatých kolejích, že už nemůže překročit svůj stín a vejít do nádherné svobody Božích dětí. Toto ovanutí Kristovým velikonočním Duchem, které odvalilo kámen od velikonočního hrobu, dokáže také odvalit kameny z našeho srdce, abychom se mohli probudit k novému a vinou nezatíženému životu v Kristově velikonoční milosti. Leckterého nešťastníka a těžce zraněného lze zachránit pouze dýcháním z úst do úst. To se děje také o Velikonocích, když Pán vdechuje své církvi svůj dech vzkříšení, aby měla podíl na jeho zmrtvýchvstání. Jí svěřuje úkol, aby tohoto vdechnutého Ducha znovu vydechovala na nás, kteří si od Boha vyprošujeme odpuštění. Pak se probudíme k velikonočnímu životu, jenže se neorientuje podle měřítek světa propadlého smrti, nýbrž podle měřítek Boží lásky, která ukazuje do budoucnosti. Křesťané jsou velikonoční lidé. A velikonoční lidé jsou ti, kteří se nechávají vést a osvěcovat Kristovým velikonočním Duchem. Čas pro ně ve velké míře ztratil své omezení a sevření. Vědí totiž, že mají nyní více budoucnosti než přítomnosti a minulosti dohromady. Proto si i při velké zátěži schovávají ještě druhý dech. Jsou schopni čelit výzvám života s klidem a rázností, prostě jako velikonoční lidé.

A nakonec odhaluje Zmrtvýchvstalý na cestě do Emauz svým učedníkům smysl Písma, které je psáno s ohledem na něj, a dává se jim poznat v Emauzích při lámání chleba.

Když vzal do ruky chléb, pronesl nad ním požehnání a rozlámal ho, otevřely se učedníkům oči. V tomto místě jim dává účast na svém velikonočním životě, který prošel smrtí a vzkříšením. Pro církev jako společenství velikonočních lidí je charakteristická nezničitelnost. Po všechny časy byla vydávána smrtí a stále znovu povstává z mrtvých. Znovu a znovu se lidé domnívali, že ji přivedli do hrobu, a přece slavila všude vzkříšení. Nesčetněkrát byla střežena v hrobě a každý otvor ke světu byl zastaven kameny násilí. Nebylo možné ji udržet ve vězení. Velikonoční život pronikal všemi trhlinami a škvírami, osvobodil se ze všech vazeb a mocností. Překonání komunismu v Evropě je toho posledním historickým dokladem.

Eucharistie je zhmotnělá Boží láska, která na kříži prošla smrtí k životu. Na základě tohoto přesvědčení dospěli první křesťané k tradici dávat zesnulým s sebou do hrobu do otevřených úst svatou hostii jako závdavek velikonočního přechodu ze smrti do života. I když nemůžeme – kvůli poněkud příliš magickému chápání této svátosti – s touto praxí zcela souhlasit, lze naprosto přitakat záměru, který je v pozadí.

Pro proměňování nás při mši svaté kněz oslovuje „Tajemství víry“. A liturgická obec odpovídá: „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste“. Každá účast na mši svaté je proto účastí na velikonočním tajemství. Den, kdy Kristus vstal z mrtvých, nezná západu, protože eucharistická oslava jeho velikonočního vítězství nezná konce, dokud Pán jednou znovu nepřijde jakožto Proměněný a Vzkříšený ve velké moci a slávě. Stejně jistě jako vstal z hrobu, přijde znovu, aby přivedl svět a lidi zpět k Otci. To je velikonoční perspektiva křesťanů. A mají všechny důvody k tomu, aby s důvěrou a nadějí procházeli přítomností a hleděli do budoucnosti. „Bud'te dobré myslí. Já jsem přemohl svět“ (Jan 16,33).

(Kázání kardinála Joachima Meisnera v Kolíně nad Rýnem na slavnost Zmrtvýchvstání Páně v roce 1999)

ANKETA NA AKTUÁLNÍ TÉMATA

Milí čtenáři, docela mne zajímalo jestli jsou Velikonoce i pro druhé občas něčím mimořádným a co pro nás znamená současný papež. A tak jsem oslovil několik věřících různého věku, stavu a povolání. Věřím, že i tentokrát zveřejněné odpovědi vás svým obsahem zaujmou.

1) Zažil(a) jste ve svém životě během Svatého týdne něco mimořádného, na co také dnes ještě vzpomínáte?

2) Současný papež Benedikt XVI. oslaví v dubnu 1.výročí svého pontifikátu. Můžete se nám svěřit, co pro vás tento Svatý otec znamená?

Ing. Jitka Macháčková, ředitelka Letohradského soukromého gymnázia

1) Pro většinu našich farníků, kteří mne velmi často mohou vidět a slyšet od ambonu či jinde veřejně promlouvat s mikrofonem v ruce, se bude má nejsilnější vzpomínka na Svatý týden zdát nepravděpodobná, ale věřte, je pravdivá a pro mne znamenala v duchovní rovině opravdu „veliký kus cesty“. Mé vzpomínání se váže k době, kdy otec Pavel nastoupil do farnosti a pomaličku se snažil zavést věci pro nás nové – např. čtení laiků z Písma svatého. Po zpovědi ve Svatém týdnu mne požádal, zda bych nemohla jít na Bílou sobotu přečíst jedno ze čtení...Veřejné vystupování mi nikdy nedělalo problémy, se slouhlasu jsem také problém neměla a trémou většinou netrpím. Tak jsem po malém zaváhání přislíbila. Celá událost měla pokračování v následujících dnech, kdy jsem při večerním zpytování svědomí a později i během dne měla jakýsi nejasný pocit, že jsem něco udělala špatně. Ale co? Že bych něco opomněla při zpovědi? Že bych nedokončila správně pokání (ale zas tak moc mi toho páter neuložil, abych na něco zapomněla)? ... Vždyť jsem se snažila Svatý týden prožívat nejlépe, jak umím...A pak nastal osudný večer – vlastně noc. Oproti všemu, co jsem o své jistotě ve veřejném vystupování napsala v úvodu, jsem měla pocit, že „snad z té lavice nikdy nevstanu a k ambonu nikdy nedojdu“, od rána jsem měla takový kašel a chrapot, že to chvílemi vypadalo na „ztrátu hlasu“ a při povzbudivém pohledu otce Pavla, který měl naznačovat: už budete na radě...jsem se málem rozbrečela...Najednou jsem přesně dokázala definovat onen nejasný pocit z předchozích dní: „Já, konvertitka a přistěhovalce do farnosti, mám tu troufalost se v tak významný den postavit před oltář?“ Kde jsem vzala sílu vyjít z lavice nevím. Jedno vím však jistě – při pokleknutí před oltářem jsem měla oči přímo upřené na kříž přede mnou a v duchu si stále pakovala: „Prosím, pomoz mi...“ Nikdy nezapomenu na pocit, když jsem jako odezvu na má nevyšlovaná slova ne uslyšela, ale celým tělem vnímala odpověď: „Jdi, dokážeš to!“ Teprve s odstupem času mi mělo dojít, že jsem se spoléhala jen sama na sebe a na své schopnosti, a na Boha jsem ve svém jednání a úvahách úplně zapomněla.... Často si na tyto okamžiky vzpomenu, hlavně pak v momentech, kdy mám tendence opět spoléhat sama na sebe a vše řešit jen chabými lidskými silami...

2) Myslím, že je velmi obtížné po roce působení (a ještě po tak vlivné osobě, jako byl Jan Pavel II.) hodnotit práci a význam člověka – papeže. Čím jsem si jistá, a co mohu zodpovědně říci, je, že si nesmírně vážím snahy současného papeže pokračovat v započaté cestě pontifikátu svého předchůdce; vážím si toho, že se nesnaží za každou cenu zviditelnit a upoutat pozornost a přesto dokáže udělat a prosadit i nepopulární rozhodnutí (myšleno vzhledem k ateistické většině).

Olga Vávrová, důchodkyně z Dolní Čermné

1) Nevzpomínám si, že bych zažila něco mimořádného zrovna během Svatého týdne, ale zažila jsem své obrácení v jinou dobu a vzpomínám na to přes to, že to je víc než třicet let. Prožívám poznávání sama sebe nejen při duchovním dnu v postě nebo v adventu, ale i při promluvách otce Pavla. A je to krásné.

2) Současný papež? Nevím, co odpovědět. Vážím si ho, jako jsem si vážila i papeže Jana Pavla II., vážím si ho jako představitele naší církve, vážím si ho jako kněze. Vážím si všech kněží, kteří v minulé době prožívali různá pronásledování, ale i těch mladých, kteří se pro kněžství rozhodli v této době a jsou opravdoví, jsou věrní.

Mons. Dominik Duka, O.P., biskup královéhradecký

1) Nemohu říci, že bych ve Svatém týdnu zažil nějaký zázrak či zjevení. Avšak Svatý týden se zapsal do mé paměti jako vrchol liturgického období, který jsem mohl slavit coby ministrant, ale též i v borské věznici, kde jsme toto období slavili zcela zvláštním způsobem. Velký pátek jsme prožívali v plném pracovním nasazení a na Bílou sobotu jsme slavili velikonoční liturgii v trojici - Václav Havel, pan nakladatel Josef Vlček a moje maličkost. Při takzvané "šachové partii" jsme oslavili celou velikonoční liturgii včetně zpívaného Exultet. Jistě to nebylo podle liturgických předpisů, ale Exultet zpíval pan Vlček, neboť on ho uměl z paměti a uměl ho i zpívat.

2) Myslím, že Svatý otec během prvního roku svého pontifikátu nezklamal, ale spíše i překvapil. Musíme si vždy uvědomit, že v každém úřadě je první rok dobou, kdy každý přebírá svoji funkci s velkou citlivostí i ve vztahu ke spolupracovníkům. Vlastně postupně vytyčují priority a vytváří určitý profil své činnosti. Tak tomu je i s nynějším Svatým otcem.

Anketu uspořádal otec Pavel

Duben 2006				
2. 4.	Ne	5. neděle postní	7.30	Kunertovi 300
			10.30	Vyhnálkovi 351
9. 4.	Ne	Květná neděle	7.30	Bednářovi 302
			10.30	Formánkovi 203
13. 4.	Čt	Zelený čtvrtek	18.00	Pecháčkovi 330
14. 4.	Pá	Velký pátek	18.00	Müllerovi 177
16. 4.	Ne	Zmrtvýchvstání Páně	7.30	Filáčkovi 332
			10.30	Vágnerovi 102
17. 4.	Po	Pondělí velikonoční	7.30	Havlíčkoví 341
23. 4.	Ne	2. neděle velikonoční	7.30	p. Kunertová 177
			10.30	Applovi 100
30. 4.	Ne	3. neděle velikonoční	7.30	Prokopovi, Eliášovi 329
			10.00	Jurenkovi 160

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Květen 2006				
7. 5.	Ne	4. neděle velikonoční	7.30	Bláhovi 457
			16.00	Formánkovi 202
14.5.	Ne	5. neděle velikonoční	7.30	Menclovi 193
			16.00	Zpěvákovi 195
21.5.	Ne	6. neděle velikonoční	7.30	Marešovi 172
			16.00	Formánkovi 83
25.5.	Čt	Nanebevstoupení Páně	19.00	Faltusovi 128
28.5.	Ne	7. neděle velikonoční	7.30	Langrovi 173
			16.00	Šebrlovi 80

KAREL ČAPEK: UKŘIŽOVÁNÍ (APOKRYFY R. 1927)

I povolal Pilát Náhuma, muže znalého dějin a učeného, a řekl mu: „Náhume, tuze mne mrzí, že váš národ si umanul ukřižovat toho muže. Hrom do vás, vždyť je to bezprávní!“

„Kdyby nebylo bezprávní, nebylo by dějin,“ pravil Náhum.

„Nechci mít s tou věcí co dělat,“ řekl Pilát. „Řekni jim, aby si to ještě rozmysleli!“

„Už je pozdě,“ děl Náhum. „Já sice sleduji události jenom z knih, a proto jsem se nešel dívat na místo popravni, ale zrovna před chvílí přiběhla odtamtud má posluhovačka a vykládala, že už je ukřižován a visí mezi mužem na pravici a mužem na levici.“

I zachmužil se Pilát a zakryl si tváře dlaněmi. Po chvíli pravil: „Nemluvme tedy o tom. Ale co, prosím tě, spáchal ten muž na pravici a ten muž po levici?“

„Ani ti nepovím,“ vece Náhum, „jedni říkají, že to jsou zločinci, a jiní, že to jsou jacísi hlasatelé. Pokud mohu soudit podle dějin, dělali asi nějakou politiku, ale nejde mi do hlavy, že je národ ukřižoval oba najednou.“

„Nerozumím ti,“ pravil Pilát.

„To je tak,“ pravil Náhum. „Někdy lidé křižují toho po pravici a někdy toho po levici. Vždycky to tak v dějinách bývalo. Každá doba má své mučedníky. Jsou doby, kdy je vězněn nebo křižován ten, kdo bojuje za svůj národ, jindy zase je řada na tom, kdo musí bojovat za chudáky a otroky. Obojí s střídá a každý má svůj čas.“

„Aha,“ řekl Pilát. „Tak vy tedy křižujete každého, kdo se zasazuje o něco pořádného.“

„Skoro,“ řekl Náhum. „Ale ono to má svůj háček. Někdy bys řekl, že se lidé zasazují víc o nenávisť k těm druhým než o to pořádné, co hlásají. Lidé jsou vždycky křižováni za něco krásného a velikého. Ten, kdo je zrovna na kříži, obětuje svůj život za velikou věc, ale ten, kdo ho na kříž vleče a přitlouká, ten, Piláte, je zlý a divoký a tuze ošklivý na pohled. Piláte, národ je veliká a krásná věc.“

„Aspoň ten náš, římský,“ řekl Pilát.

„I ten náš,“ pravil Náhum. „Ale i spravedlnost k chudým je veliká a krásná věc. Jenže ti lidé se mohou udusit nenávistí a zlobou pro ty veliké a krásné věci a ti ostatní jdou jednou s tím a podruhé s oním a vždycky pomáhají ukřižovat toho, na kom je zrovna řada. Nebo se na to jen dívají a říkají si: Dobře mu tak, měl jít s naší stranou!“

„Proč tedy křižují toho uprostřed?“, otázal se Pilát.

„To máš tak,“ řekl na to Náhum. „Kdyby to vyhrál ten na levici, ukřižuje toho vpravo, ale ještě dřív toho uprostřed. Kdyby to vyhrál ten na pravici, ukřižují toho vlevo, ale toho uprostřed ještě dřív. Ovšem je také možnost, že nastanou zmatky a boje, pak ten vpravo a ten vlevo společně ukřižují toho uprostřed, protože se nerozhodl, proti kterému z těch dvou půjde. Kdybys vystoupil na střechu svého domu, viděl bys pole Hakeldama: nenávisť na levici, nenávisť na pravici a mezi nimi ten, kdo chtěl spravit svět láskou a rozumem, jak se o něm říká. A krom toho bys viděl spoustu lidí, kteří se na to jen dívají, pojíždajíce při tom oběd, který si s sebou přinesli. Nějak se stmívá. Teď všichni poběží kalupem domů, aby jim nezmokly šaty.“

A když byla hodina šestá, stala se tma po vsi zemi až do hodiny deváté. V hodinu devátou zvolal ten uprostřed hlasem velikým řka: „Elóí, Elóí, lama zabachtani?“ A aj, opona chrámová se roztrhla na dvě, od vrchu až dolů a země se třásla a skály pukaly.

DÁREK

Na Zelený čtvrtek mně manžel oznámil, že nás napsal na hodinovou adoraci před Božím hrobem, která se konala ve farním kostele v Dolní Čermné od večera Velkého pátku až do začátku vigilie Veliké noci. Počáteční radost a údiv z toho, že tato aktivita vzešla právě od něj, vystřídal pochybnosti. Nahlas nic neříkám, ale v hlavě se mi honí myšlenky typu – má rozum, tak brzy ráno? A kdo pohlídá děti, vydrží doma samy?

Na Velký pátek je to trochu boj, jak skloubit vše dohromady, stihnout vše připravit, u toho se nenechat strhnout jen úklidem a vařením, usměrňovat děti, které mají volno, a ke všemu je venku hezky, tak to člověka láká ven. Večerní snaha dostat se alespoň o chvíli dříve do postele je marná. Po čtvrté hodině ranní drnčí budík a já mám pocit, že jsem spala jen chvíli. Samozřejmě i naše nejmladší dítě vycítí, že mu chce máma utéci, budí se též a vyžaduje nakojit. Nejstarší dceři sdělím, že odjíždíme, ale asi mnoho nevnímá, spí opravdu tvrdě. Rychle, téměř v poklusu se oblékám, učesat se stihnu až v autě. Venku panuje noční klid, je tma a dosti chladno. Cestou autem mlčíme.

Vcházíme do osvětleného kostela, poklekáme před vystavenou Nejsvětější svátostí. Snažím se ztišit, uvědomovat si přítomnost Boha, Jeho nekonečnou lásku k nám, za vše děkuji a vše mu svěčuji. Najednou zjišťuji, jak okny začínají pronikat sluneční paprsky, svítá. Sluneční svit sílí a ozařuje hlavní oltář. Ptáčci venku zpívají ranní chvály.

Ta hodinka tak rychle utekla. Rozhodně se mi nechce sednout do auta a jet domů. Jdeme se na chvíli podívat k rybníku. Je to nádhera. Začíná nový den a jsou Velikonoce. Srdce mi přetéká radostí a já děkuji. Děkuji i za krásný dárek k mým třiatřicátým narozeninám, které jsem ten den mohla oslavit.

M. M.

Poděkování

Srdečné díky všem, kdo zorganizovali a připravili přednášku MUDr. Marie Svatošové.

Vděční zúčastnění posluchači

P.S.: A hlavně nebrblejme, ale služme s radostí!

AMERICKÉ HŘBITOVY

Zvláštní kapitolou náboženského projevu jsou hřbitovy. Je to půda posvěcená, do níž jsou pohřbíváni naši drazí příbuzní. Hřbitovům patří jistě zvláštní úcta, včetně zdobených hrobů. Podle toho se také na hřbitovech chováme. Zásadní neúctou je šlapání po hrobech, krádeže a hlučnost. Ani nemá tvář nemá na hřbitovech co pohledávat.

Ovšem jiný kraj, jiný mrav. A mnohé neplatí pro hřbitovy v USA. Byli byste zklamáni, kdybyste hledali hřbitov, podobný našemu. Tak krásně upravený, hroby ozdobené živými květinami a pomníky s křesťanskými symboly.

Měl jsem možnost vidět dva hřbitovy americké. Ve městech Deadwood a Spearfish. Oba byly velkým neoploceným parkem za městem. Pravda, na přístupové cestě byla brána a vpravo a vlevo několik metrů drátěného plotu. Na hřbitově řídce rostly vzrostlé jehličnaté i listnaté stromy, sem tam keř, někdy i kvetoucí. Mezi tím široké asfaltky, po nichž jezdí osobní auta. Rozlehlost hřbitovů je podle toho, jak velké je město. Čím větší město, tím rozlehlejší hřbitov. Pozůstatky mrtvých se totiž nevykopávají a každý zemřelý leží ve svém hrobě a pochovává se dál a dál. Proto jsou hřbitovy tak rozlehlé a proto asfaltky, aby pozůstalí nemuseli jít pěšky daleko k hrobu svých blízkých. I když si myslím, že návštěvy pozůstalých nejsou tak časté jako u nás.

Hroby v našem pojetí nenajdete. Nikde nevidíte pomníky s obrubníky. Nenajdete kříž, či jiný křesťanský symbol. Nevidíte žádné pomníky a na nich rytiny nebo obrázky zemřelých. Vidíte ponejvíce různě vysoké, různě silné kamenné stély na vrcholu různě zakončené. Některé mi připomínaly patníky, jiné staré komíny kryté kamennými „beranicemi“ nebo i s falickými tvary (neberte to jako posměch, jen jako přirovnání!), na nichž je vyryto jméno a někdy i rok narození a skonu zemřelého. Mnoho hrobů má jen do úrovně země zapuštěné kameny se jménem zemřelého. Betonové obrubníky hrobů, pokud jsou, jsou též zapuštěny do úrovně země. Připadalo mi zvláštní, až nedůstojné, že když jsem se postavil k pomníčku dědečka mé sestřenice Virginie - Vincence Jansy, stál jsem vlastně na jeho hrobě.

Jakou jsem viděl výzdobu hrobů, i když ne četnou, na hřbitově ve Spearfish, to se vymyká představám českého člověka. Převážná část hrobů nejeví projev zvláštní úcty k zemřelým, neboť hroby jsou neozdobené. A jsou-li některé zdobené, pak vším možným. Na hrobech jsem viděl sošky srdce a psíka, plyšové zvířátko, vlaječky USA, točící se pestrobarevný větrníček, barevné třásňové třepetalky z barevné slídy, svazek pestrých stuh, jakési železné ozdoby zapíchnuté na kovových tyčích do hrobů, pestrobarevné umělé květiny atd. Dokonce jsem viděl i malý pestrobarevný pruhořvaný „rukáv“, který bývá na letištích pro určení směru větru. Skutečně se fantazii meze nekladou. Pro oči našince je to vše, nechť mi Američané prominou, kýč.

Jak jsem se již zmínil, na hrobech nejsou vidět žádné živé rostlé květiny. Mile působil na hrobě zasazený drobný keřík s malými žlutými kvítky. Pravda, trávník, i na hrobech, je vzorně udržovaný i veškeré porosty na hřbitově. Neviděl jsem však žádného člověka, který by se na hrobě zemřelého pomodlil nebo požehnal hrob.

Na hřbitově ve Spearfish jsme hledali hrob Vincence Jansy, který odešel v roce 1874 jako šestnáctiletý mladík s rodinou svého bratra Jana do USA. (V USA se v jeho rodu traduje, že odešel do USA pro neshody /neznámo jaké/ s tehdejší čermenským farářem Janem Šedou.) Po delším hledání jej našla sestřenice Virginie, paní Grego, u níž jsme byli na večeři. Hrob byl zcela bez ozdob a květin. Do země je zasazen žulový obdélníkový kámen a do něj vsazena obdélníková tmavá kovová deska a na ní napsáno: Vincent Samuel Johnson, otec, 1858 (rok narození), pak následovalo vyobrazení tři ok řetězu a 1949 (rok jeho úmrtí). Snášel se večer. Bylo 20.40 hod. Paní Grego vyndala z auta flétnu a u hrobu zahrála jednu z biblických písní Antonína Dvořáka. Podmanivé tóny se nesly ztichlou večerní krajinou. Nevyrušily ani dvě samice antilop, které si vyšly za večerní pastvou na hřbitov. Při tónech flétny jen zdvihly hlavy a pak se pásly dál. Jakoby ony, pasoucí se, se skloněnou hlavou, vzdávaly čest těm, kteří zde očekávají vzkříšení.

Takhle krásně, až dojemně, byl zakončen nedělní večer. A tímto zážitkem končí i mé vyprávění o návštěvě USA.

V. Jansa

DO VAŠÍ KNIHOVNIČKY

Třeskutá zima, čtyři hodiny třicet minut ráno. Z nejmenované zastávky vyjíždí rychlík do Prahy. Předě mnou jsou tři hodiny cesty – nevadí, říkám si, alespoň si něco přečtu. Je krátce po mých narozeninách a já mám stále v zásobě několik nepřečtených „dárečků“. To jsem ale netušila, že i po hodině cesty bude ve vagónu teplota těsně nad bodem mrazu a zkrchlými prsty nepůjdou otáčet ani stránky v knize, o jejíž kvalitě svědčí hned několik věcí:

1. Je „fakt“ dobrá, protože kdyby nebyla, tak při své povaze bych už určitě proháněla průvodčí, aby s tím topením něco udělala
2. Je napsána velmi vtípně, místy s „lechtivým“ humorem a tak věrně, že jedině smích mne chránil před „umrznutím“
3. Na pouhých 180 stranách recyklovaného papíru je vtěsnán obrovský kus životní pravdy z jedné profese
4. Donutí vás se podívat na profesi učitele i z té druhé strany a některé své názory na ni možná i přehodnotit

Knížka, kterou vám chci doporučit, se jmenuje: **KANTOŘINA – TĚŽKÁ DŘINA**

Napsal ji: **Miroslav Buberle**

Vydal: Fragment, Havlíčkův Brod, 2005 s podtitulem

KNIHA PLNÁ SRANDY O VÁŽNÝCH PROBLÉMECH SOUČASNÉHO KANTORA

VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Opět se blíží čas církevního roku, kdy křesťané prožívají události, které vedou k našemu spasení.

Liturgie svatého týdne se sklání k utrpení Pána Ježíše a připomíná, co bolesti a potupy podstoupil pro vykoupení našich hříchů a vin.

Od dávných dob je Bílá sobota dnem, kdy Spasitel odpočívá po velkém utrpení v hrobě. Vrcholem jeho utrpení je Slavné Vzkříšení. Tuto velkou událost budeme prožívat při velikonoční vigílii, v předvečer Božího hodů, na Bílou sobotu. Právem se tato noc ze soboty na neděli nazývá Velká noc. Liturgie připomíná skutečnost víry - umučený Spasitel vstal z mrtvých, žije nepomíjejícím životem. A do tohoto nepomíjejícího života vtahuje všechny, kdo byli do něho včleněni a s ním zemřeli. Pro ně to, čemu se říká smrt, je již jenom přechod – spasení.

Tato vigílie tedy není jenom příprava na zítřejší svátek velikonoc, Boží hod. Je to oslava Vzkříšení Ježíše Krista a našeho života. Tím začínají velikonoční svátky. Současně jsme účastní velice radosti z ohromující události Ježíšova vzkříšení a zasažení jeho láskou k nám.

V této době často otevírám knihu polského spisovatele Jana Dobraczynského „Listy Nikodemovy“. Nikodem starozákonní „rabbí“ (vytvářel Hagady, které vypráví o slávě Nevyslovitelného Boha) píše svému příteli Justovi o svých zážitcích a setkáních s Ježíšem. Svěřuje mu své starosti, které ho tíží, o nemoci své manželky Rút, která trpí nevyléčitelnou nemocí. Při setkáních s Ježíšem nenachází odvahu prosit o její uzdravení. A když příležitost, zdá se už nachází, ale není vyslovená, Ježíš mu nabídne výměnu křížů. „Dej mi svůj kříž.“ Nikodem, Žid, považuje kříž za potupný nástroj a nabídka se mu zdá nepochopitelná. Postupně však Ježíše poznává a vyhledává jeho přítomnost. I smrt svojí Rút přijímá, byť s bolestí. Další jeho život se v listech Justovi blíží ke konečnému poznání Ježíše. Nacházíme jej společně s Kleofášem jdoucím do Emaus, kdy se setkávají s Ježíšem a navečer jdou společně se najíst do hostince, kde Ježíše poznají dle lámání chleba.

Nakonec ještě jednu vzpomínku na prožití Svatého týdne a velikonoc. Těšila jsem se na tuto dobu, jako už předchozí léta. Stalo se však úplně jinak. Byl předvečer Květné neděle. Starý člověk snadno upadne a můj pád mi zlomil nohu (krček). Ocitla jsem se v nemocnici na operaci. Nejdřív jsem naříkala, pak jsem se zklidnila (bolesti se dají ztlumit léky). A tak jsem se smířila i s tím být na posteli. Mohla jsem přemýšlet, modlit se, rozjímat o utrpení Ježíšově a obětovat čas, který jsem prožívala jinak než minulá léta. A pak jsem se seznámila s pacientkou z vedlejší postele, se kterou jsme na Zelený čtvrtek vedly rozhovor a povídání, a že jsem Zelený čtvrtek prožívala jinak a kde ho letos prožívám.

Od ní následně zaznělo, že ona přišla na operaci plánovanou na termín. A přišla připravená i duchovně, včetně pomazání nemocných. A při tomto rozhovoru bylo zaklepano na dveře a přišla návštěva – Otec Pavel, který nám přinesl Tělo Páně. Bylo to krásné být na Zelený čtvrtek s Ježíšem a připomenout si Poslední večeři Páně a ustanovení Eucharistie. Proto i v prostředí nemocnice jsme prožívali velkou radost.

Fa

PAŠIJOVÝ TÝDEN

Ještě je kolem noční tma,
ještě je příliš časně
a hvězdy, kolik noc jich
má,
ještě se třpytí jasně.
Kdyby dál země mohla
spát,
spala by, zaspala by snad
pašije, žalmy, básně.

Ještě je kolem noční tma,
nesvítí jitřní svíce.
A nežli přejdeš chodník,
most,
je to, jak šel bys přes
věčnost.
Do úsvitu je času dost,

tisíc let, možná více.
Ještě zem nepříroděná
neví, jak zvonem vyvát
tichou tmou. Není ozvěna,

chór ještě nepočal zpívat.

Od čtvrtka po Bílou
sobotu
celý čas proudí voda,
je plná vírů, v hukotu
břeh podemílá.

Les stojí vysvlečen a nah
při Utrpení Páně
a větve sosen
v modlitbách
spínají suché dlaně.

Ve městě v těsné aleji
sešlo se shromáždění
stromů, jež k chrámu
vzhlížejí.
Poutníci neodějí.

Jak nepolapit jejich
vzdech
a víčka uplakaná.

Sad strásl ploty, voda
břeh,
chvěje se země
v základech:
pochovávají Pána.

A vidí oltář s nebesy,
svíce a černé závěsy
a v pláči líčka čistá.
A náhle nese procesí
šátek s obrazem Krista.
Ustupte, břízy, jděte si
vyhledat jiná místa!

Průvod se o dvůr ovíjí
a pochyťává z jara
šumivou píseň. Vznáší ji
do chrámů, do sakristií.

Ve vzduchu příchut' hostií
a jarní mha a pára.
A březen sype na
schůdcích

žebrákům plnou rukou
sníh.
Jako by vyšel kdosi
a před těmi, kdož bosí,
se štědře svlékal z šatů
svých.

Je slyšet dlouhý zpěv
a bol,
do noci pějí chrámy.
I venku, dívaje se kol,
bloudí žal jako apoštol
ulicí pod lampami.

Je půlnoc. A tu v náhlou
tíš
jde zpráva před svítáním,
že maličko, a uvidíš,
smrt bude přemožena již
velikým
Zmrtvýchvstáním.

Tato poetická báseň (překlad Jiřího Kovtuna) je z knihy „Doktor Živago“ od **Borise Pasternaka** (1890 – 1960), jednoho z nejvýznamnějších ruských a světových autorů. Román psal 10 let, je také jeho vrcholným dílem. Dokončil ho v roce 1957. V jeho vlasti nemohl vyjít, poprvé byl vydán v Miláně v roce 1957. V roce 1958 získal Boris Pasternak Nobelovu cenu za literaturu, na nátlak sovětské státní moci ji však musel odmítnout.

Narodil se ve vzdělané intelektuální rodině, jeho otec byl známý malíř, matka profesionální klavíristka. Už v mladém věku se stává se uznávaným básníkem, píše básně, novely, povídky, eseje, črty, v době stalinistických represí se věnuje překladům (Goethe,

Shelley, Shakespeare, Verlaine). Ovlivněn dílem a názory L.N. Tolstého je přesvědčen, že víra protepluje umění, vyznává etiku, estetiku a symboliku náboženství. U nás poprvé vychází jeho tvorba v třicátých letech v překladech Josefa Hory, Jiřího Weila a Bohumila Mathesia. Zejména autobiografická próza „Glejt“ se stala uměleckým objevem pro předválečné pokolení české literatury. Za pozornost stojí spisovatelův dopis Horovi, v němž označuje jeho překlady za „vzrušený zázrak poetického vtělení“ a k tomu připojil tvrzení „... že český jazyk se uchoval, jak je vidět, ve větší původní slovanské čistotě než ruský nebo polský.“

SPOR O VELKÝ PÁTEK

Poslanecká sněmovna v březnu projednávala senátní návrh novely zákona o státních svátcích, ostatních svátcích, o významných dnech a dnech pracovního klidu. Skupina senátorů v čele s Martinem Mejstříkem, navrhla, aby mezi "ostatní svátky" byl zařazen rovněž Velký pátek. Pozměňovacím návrhem pak přibýlo vypuštění takzvaného Mezinárodního dne žen z "významných dní České republiky". Návrh jako celek získal v Senátu slušnou podporu. Do Poslanecké sněmovny dospěl shodou okolností a ke své smůle v době silící předvolební kampaně, poznamenané sociálnědemokratickou a komunistickou ofenzívou.

Velikonoce jsou nejvýznamnějším křesťanským svátkem, významnějším než Vánoce. Slaví se v celé Evropě a evropské státy to respektují. V katolických zemích se klade větší důraz na svátek vzkříšení, v protestantských má podobnou váhu i den Kristovy oběti. Asi proto země jako Polsko, Itálie, Francie a Rakousko Velký pátek mezi státem uznané svátky nezahrnuly, naproti tomu skandinávské země, Nizozemsko, Švýcarsko a Německo ano. Velký pátek je státem uznaným svátkem i v sousedním Slovensku. V České republice (a už i v předválečném Československu) zvítězilo pragmatické hledisko: církevní svátky se zde počítají mezi takzvané ostatní svátky, tedy jakési svátky druhé kategorie, a takovým svátkem byla prohlášena velikonoční neděle, protože to nic nestojí. Zato je u nás (stejně jako v několika dalších evropských zemích) svátkem Pondělí velikonoční. To však není v pravém slova smyslu církevní svátek, váže se k lidovým tradicím a zvykům.

V rozpravě v Poslanecké sněmovně padly v podstatě tři hlavní námitky. S první přišla vláda a někteří poslanci ČSSD a ODS. Zaprvé ekonomické ohledy: poslanec Doktor upozornil, že náklady na veřejné rozpočty související s novým svátkem nejsou, jak uvedli navrhovatelé, cca 65 milionů korun, ale ve

skutečnosti devět až deset miliard. S druhou přišli komunisté. Poslankyně Gruntová argumentovala, že z šesti "ostatních svátků" jsou čtyři církevní, přičemž drtivá většina našich občanů jsou ateisté a měl by se brát ohled i na ně. Jenže ohled na ně se bere, a vrchovatě. Tři vánoční svátky vzala za své většina české populace, a proto se je nepodařilo zrušit ani předchůdcům paní Gruntové v době, kdy jsme byli kolonií Sovětského svazu a oni byli na koni. Jako církevní je však lidé neberou. Zbývá tedy jedna jediná neděle. Třetí problém je předvolebně populistický: zrušení MDŽ by působilo problémy té části voličstva, kterou zmítá nostalgie po starém režimu. Problémy by to přineslo ČSSD a na komunistickou stranu to působí jako rudý hadr na býka. Těžko se zbavit podezření, že návrh byl do zákona zapracován jako rozbuška, která ho měla ve Sněmovně rozmetat. Což se stalo.

Křesťané, vlastně bych měl říkat my křesťané, představují v této společnosti jakousi trpěnou menšinu: něco mezi homosexuály a zahrádkáři (viz slavný výrok Václava Klause). A když vláda vehementně prosazuje zákon o registrovaném partnerství, snad by bylo možné i nám zase dopřát kromě té jedné neděle ještě Velký pátek. Snad by si taky mohla ateistická většina časem připustit, že křesťanství neznamena jen inkvizici a pálení čarodějnic, že jsou z něho odvozeny zásady, k nimž se hlásí dnešní liberální demokracie, rovnost lidí, nenahraditelná cena individuálního lidského života, oddělení světské a duchovní moci a sekulární stát. A aby to tolik nebolelo: Velikonoční pondělí je dnem toho, co české feministky označují jako "velikonoční lynčování" (pomlázka). Nemám na to tak vyhraněný názor, nicméně si myslím, že by se to snad dalo stihnout po pracovní době. A pracovní volno by se jen přesunulo z pondělí na pátek, neztratilo by se. Milí spoluobčané, stojíme vám za to?

Bohumil Doležal, politolog (MF DNES 13.3.2006)

LITURGICKÉ PŘEDMĚTY, ODĚVY, CHRÁMOVÝ PROSTOR (PÍSMENO F AŽ CH)

- **Faldistorium** - přenosné skládací křeslo kryté při liturgických obřadech látkou liturgické barvy, užívá se, pokud není k dispozici papežský či biskupský trůn.
- **Graduál** - liturgická kniha obsahující části mše zpívané sborem (notace s texty).
- **Gremiale** - hedvábné, lněné či ze zlatého brokátu šité čtvercové roucho v liturgické barvě, které se klade biskupům a prelátům na kolena, sedí-li při bohoslužbě na trůnu.
- **Hábit** - svrchní řeholní oděv kněžských řádů (premonstráti a dominikáni - bílý, kapucíni a františkáni - hnědý, jezuité a benediktni - černý aj.).
- **Humerál** - čtyřhranný plátěný šátek opatřený v rozích tkanicemi. Váže se pod albu kolem krku a splývá přes ramena.
- **Chrimale** - 1. bílý šátek, který se klade křížem na hlavu křtěnce či se kolem ní váže při pomazání. 2. páska, která se při biřmování klade biřmovanci na čelo.
- **Chór** - 1. prostor v kostele určený pro hlavní oltář a duchovenstvo, původně vymezen ve středu kostela na východní straně, později přemístěn do středu přístavku zvaného apsis - apsida. 2. vyvýšené místo (kůr) proti hlavnímu oltáři na západní straně kostela nebo v postranní lodi kostela, kde jsou varhany a prostor pro chrámový sbor.
- **Chórové lavice** - v kostelích, kde se konají společné chórové modlitby, zpravidla v klášterních a katedrálních kostelích. Jsou umístěny v presbytáři po levé i pravé straně a bývají umělecky vyřezávané.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:**V dubnu 2006 oslaví:**

82 let....paní Jaroslava Marková... z Petrovic

81 let....paní Božena Smejkalová... z Dolní Čermné

78 let....paní Marie Applová..... z D. Čermné (Smrčina)

76 let....paní Jiřina Holečková..... z Dolní Čermné

76 let....paní Filomena Junková z Petrovic

75 let....paní Jiřina Nastoupilová .. z Dolní Čermné

73 let ... pan Ladislav Bárta z Dolní Čermné

73 let ... paní Libuše Bártová z Dolní Čermné

70 let ... paní Ludmila Bednářová z Dolní Čermné

60 let ... paní Miloslava Hoffmannová ... z Verměřovic

55 let ... paní Blanka Sklenářová z Verměřovic

55 let ... pan Jaroslav Dušek..... z Petrovic

*Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.***Křesťanský jsme se rozloučili:**ve Verměřovicích.....**18. 3. 2006** s panem Františkem Šmokem z Verměřovicve Verměřovicích.....**21. 3. 2006** s paní Jitkou Výprachtickou..... z Verměřovic*Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku.*

otec Pavel

KULTURNÍ AKCE NAŠÍ FARNOSTI:**Pá 14. 4. - 15.00 h. Pobožnost křížové cesty
areál křížové cesty na Mariánské Hoře**

Kouzlo prostředí, krása letitých lip, malebný výhled na panorama Orlických hor a v neposlední řadě posvátnost poutního místa – to vše vytváří jedinečnou atmosféru Mariánské Hory (mezi Dolní Čermnou a Lanškrounem). Kdo z vás chce zakusit neopakovatelné chvíle křížové cesty, právě na Velký pátek v hodinu Ježíšova umučení, uprostřed nádherné přírody, potom by měl včas dorazit na Mariánskou Horu a určitě nebude své cesty litovat.

**So 15. 4. Posezení po obřadech Velikonoční vigilie
Orlovna Dolní Čermná**

Není pochyb, že Veliká noc je důvodem k radosti i ke slavení. Do podvědomí nás křesťanů se však toto poselství dostává jen pomalu. V naší farnosti jsme se několik let scházeli po skončení obřadů Velikonoční vigilie na faře. Po zkušenostech z minulého roku se ukázalo, že vhodnějším prostředím pro posezení je sál orlovný v Dolní Čermné. Obřady Velké noci začínají v 19.00 h. ve farním kostele sv.Jiří a hned po nich následuje pohoštění v orlovně. Přijďte prožít velikonoční radost ve společnosti s druhými.

**Pá 21. 4. Večer mladých z ústeckého vikariátu
Orlovna Dolní Čermná**

Večery mladých na našem vikariátu pravidelně pořádá na různých místech bývalého okresu Ústí n. Orl. současný vikariátní kaplan pro mládež P.Vladislav Brokeš, duchovní správce v Ústí n. Orl. Dosavadní večery (v Chocni, v Nekoři a v Ústí n.Orl.) se setkaly s nemalým ohlasem u mládeže všech vrstev. Ne náhodou byla vybrána pro pořádání dalšího večera mládeže také naše farnost. Ještě nedávno totiž byla jedinou farností na okrese, ve které se pravidelně scházela věřící mládež. Setkání začíná slavením mše svaté v 18.00 h. ve farním kostele sv.Jiří v D.Čermné a po ní pokračuje program na biblické téma i s nezbytným pobavením v místní orlovně. Není třeba zdůrazňovat, že večer je otevřený pro všechny mladé lidi, kteří se chtějí povzbudit a zakusit pěkné chvíle ve společenství s ostatními.

Ne 30. 4. Poutní slavnost sv. Jiří v Dolní Čermné

Oslavy svátku patrona místního kostela si vždy zaslouží naši pozornost jak ve slavení liturgie, tak i při zábavě na poutních atrakcích nebo při občerstvení ve stáncích na náměstí. Ne jinak je tomu také v Dolní Čermné. Bohoslužby začínají ve farním kostele sv.Jiří ráno v 7.30 h. a dopoledne v 10.00 h. A po nich hurá s dětmi na houpačky nebo s kamarády na pivo....

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Út 4. 4. – 19.30 hod	182. koncert Kruhu přátel hudby - Šansony s Lenkou Účinkují: zpěvačka Lenka Filipová – Kudelová, Max Wittmann – piano, Milan Kašuba - kytara Sál lanškrounského zámku
	Výstava - ruční výroba svíček - Andrea Bitnerová Výstava potrvá do 22. dubna Kulturní a informační centrum čp. 30 v Jablonném nad Orlicí
Pá 14. 4. – 19.00 hod.	Miroslav Donutil – „Cestou, necestou“ - Talk show Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Pá 21. 4. – 19.30 hod.	Sen noci svatojánské - studentský divadelní soubor Škeble Sál lanškrounského zámku
So 22. 4. – 18.00 hod.	JAZZ a LITTLE OTHERWISE Společenský dům v Lanškrouně
Čt 27. 4.-18.00 hod.	Bambi II – USA - Nová dobrodružství odvážného kolouška Bambiho a jeho kamarádů Sál kina v Jablonném nad Orlicí

KAREL IV. – CÍSAŘ Z BOŽÍ MILOSTI

Kultura a umění za vlády posledních Lucemburků 1347 – 1437

S tímto názvem byla 16. února otevřena na Pražském hradě výstava, která se určitě stane jednou z nejvýznamnějších kulturních akcí letošní sezóny.

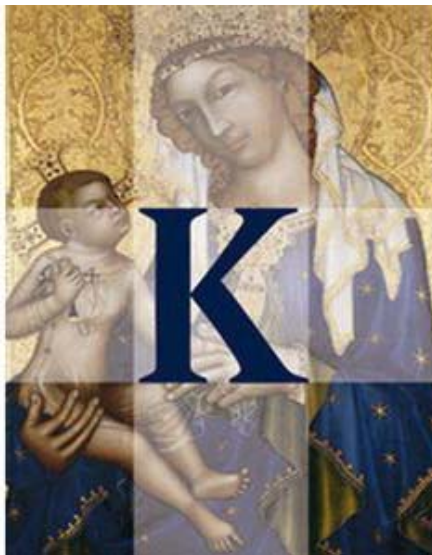
„Pět let jsme přemlouvali majitele nejkrásnějších gotických obrazů, soch a rukopisů ze 14. století, aby nám je půjčili na výstavu, která se uskuteční jen jednou za život. V New Yorku šlo o senzaci, v Praze v sousedství katedrály sv. Víta bude expozice přímo grandiózní“ říká o této tak dlouho připravované výstavě kurátorka Metropolitního muzea Barbara Drake Boehmová. V USA měla obrovský úspěch, a to nejen co se týče návštěvnosti a pozornosti veřejnosti, ale rovněž nezvykle pěknými recenzemi v tisku.

Nápad prezentace umění z této doby vznikl už před 40 lety, přípravy přerušil rok 1968. Projekt převzali západní Němci a realizovali ho v roce 1978 v Kolíně n. R. u příležitosti 600. výročí úmrtí císaře Karla IV.

Organizátorům newyorské a pražské výstavy se podařilo shromáždit nádhernou sbírku uměleckých děl a ukázat tak Karla IV. jako nejen schopného politika, ale také jako osobnost, která z Prahy vytvořila v té době největší kulturní centrum střední Evropy. V tomto smyslu autoři výstavy J. Fajt a B.D. Boehmová představili umění rovněž

z doby vlády jeho synů - českého krále Václava IV. a císaře Zikmunda.

Díky pochopení kardinála Vlka byly naší církví zapůjčeny na výstavu jedny z nejvýznamnějších exponátů. Polovina

vystavených děl je ze zahraničí, zejména z USA, Německa, Polska a Rakouska. Proto vstupné je tak vysoké, pojistné vystavených děl bylo mimořádně drahé. Počet návštěvníků je z důvodů ochrany exponátů omezen.

Místo: Obrazárna Pražského hradu

Doba konání: 16.2. – 21.5.2006

Otevírací doba: po-ne 10-19 hod.
so 10-21 hod.

Podmínky: Na výstavu jsou zavedeny časové vstupenky na určitou hodinu. Toleruje se pozdní příchod do 30 min. Maximální doba prohlídky výstavy je 1,5 hod. (na jeden exponát vychází cca 27 vt.). Vstupenky lze zakoupit pouze na Pražském hradě v Císařské konírně a v Kapli sv. Kříže na II. nád., otevírací doba pokladen – denně 9.00 – 18.00, so 9-20 hod. Rezervovat dopředu si mohou vstupenky pouze školy a organizované skupiny s počtem nad 25 osob. Všichni ostatní si je musí koupit pouze v ten den, kdy chtějí jít na výstavu.

Cena: zákl. vstupné – 270,- Kč, rodinné vstupné – 500,- Kč (2 dospělí a max. 5 dětí), senioři, studenti – 150,- Kč, skupinové vstupné pro ZŠ 40,- Kč, pro SŠ 80,- Kč na osobu. Ke každé vstupence obdrží návštěvník průvodce na CD, představující 100 nejvýznamnějších děl s podrobným výkladem. Vstupenku si dobře schovejte, protože rovněž platí jako volný vstup do expozice gotického umění v Národní galerii v Praze v klášteře sv. Anežky České (a ta také stojí za návštěvu).

BH

AHOJ DĚTI!

Postní doba se pomalu blíží do cíle. Zanedlouho už budeme všichni prožívat Velikonoce. Znovu si připomeneme všechny události Svatého týdne. Již příští týden začneme Květnou nedělí s pašijemi, kdy nám průvod s jívovými ratolestmi má symbolizovat slavný vjezd Pána Ježíše do Jeruzaléma. Po pondělí a úterý přijde středa, nazývaná Škaredá, protože tehdy se Jidáš rozhodl pro zradu Pána Ježíše. A po ní již Zelený čtvrtek. Tento den je velmi důležitý, neboť při Poslední večeři Páně došlo k ustanovení Nejsvětější svátosti oltářní. Pán Ježíš předal učedníkům pod způsobou chleba a vína sám sebe, své tělo a krev. Víme, že po večeři bděl na modlitbách v Getsemanské zahradě. Noc plná úzkosti a samoty se pomalu měnila v ráno Velkého pátku. Ten s sebou přinesl bolestnou křížovou cestu a krutou smrt nevinného Ježíše na kříži. Bílá sobota nás vybízí k návštěvě Božího hrobu a k modlitbě. A pak už přichází ten největší svátek v celém roce - neděle Zmrtvýchvstání Pána Ježíše. Pro nás obrovská radost, protože vzkříšení dalo všemu smysl a otevřelo nám cestu k věčnému životu. Za náš hřích bylo zapláceno do poslední kapky krve.

Pro vás, děti, je určitě na Velikonocích nejlákavější pondělí velikonoční, což je asi pochopitelné - s tradicí pomlázky a všech dalších zvyků. Zdobení vajíček a výroba kraslic, pučící větvičky a kuřátka a všechno to, co nám připomíná jaro, zrození, je určitě pěkné a k Velikonocům neodmyslitelně patří. Ale nemělo by to pro nás být to nejdůležitější. Skutečnost vítězství Pána Ježíše nad smrtí by měla stát na prvním místě. Je to ta pravá podstata Velikonoc. A my jsme se jí alespoň stručně v dnešním povídání pokusili dotknout.

V obrázku se pro změnu budete věnovat tomu, co Velikonoce tradičně doprovází, jak jsme si již řekli, tedy výzdobě. Vidíte asi před sebou velké mraveniště čísel a písmen. Je jich opravdu hodně. Vytvoříte z nich obrázek, když budete pečlivě spojovat čísla od jedné až po číslo 105. Ještě malou radu, až dojdete k číslu 41, čáru k číslu 42 ved'te přes čísla 37, 36, 22 a 23. Stejně pak od čísla 34 k číslu 35 přes č. 31 a 29. A podobně také u čísel 35, 44, 45 a 71, kde se vždy k následujícímu číslu dostanete přes dvě tečky s jinými čísly. Protože jsou v obrázku také písmena, spojíme je odlišně než je tomu u čísel, tedy obloučky. Náповěda vám v obrázku naznačuje, jak je spojeno poslední písmeno N s prvním A. Vy pokračujte od A k B, C,... podle abecedy.

(Otazníček)

Pro starší:

Kříž

**Nic velkého nevzniká v uchvácenosti,
ale v bolesti, na kříži.**

(Josef Bohuslav Foerster)

Velikonoce vnímáme všichni určitě velmi intenzívně, ale každého z nás během nich může oslovit něco trochu jiného, protože tyto svátky nabízejí obrovské množství nejrůznějších námětů k přemýšlení a k hlubšímu zamyšlení. Bolest, smutek, zrada, strach, hřích, lidská slabost, soucit, utrpení a smrt, vzkříšení, víra, radost a Boží láska k lidem,...a ve výčtu bychom mohli ještě dlouho pokračovat.

Je tu však něco, co nám to všechno uvedené tak nějak zastřešuje, dává tomu jakýsi rám a tvoří ucelený obraz. Je to - zvláště o Velikonocích nepřehlédnutelný - KRÍŽ.

Tento symbol, kterým začínáme a končíme každou modlitbu - Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého - spojuje tři božské osoby trojjediného Boha. Je stálou připomínkou Kristovy oběti - kruté smrti Pána Ježíše - Beránka, který byl obětován za naše viny, aby nám otevřel cestu k věčnému životu

Na kříž lze hledět ještě také z jiného úhlu pohledu. Jeho ramena mluví symboly. Svislé jakoby ukazovalo směr ze země vzhůru, tedy ze smrti k nebeskému Otci. Tu cestu, kterou prošel Pán Ježíš. A rameno vodorovné představuje plynoucí pozemský život, ten obyčejný život, který všichni tady na zemi žijeme. V místě, kde se obě ramena protínají, by mohlo být srdce a někdy to tak bývá i znázorňováno. Božské srdce plné nekonečné lásky k nám lidem, které nám umožňuje žít náš pozemský život, které nám dalo Božího Syna a které tak i nám slibuje život věčný.

Kříž může mít a má v životě každého z nás ale také zcela konkrétní podobu. Není určitě nikdo, kdo by mohl říct, že žádný kříž nenese. Snad úplně malé děti to nepocítí, ale jak dospíváme, uvědomujeme si přítomnost těchto křížů. Pro někoho je to třeba nemoc, pro někoho jiná osoba ve škole, nějaký člověk, pro jiného zase určitá špatná vlastnost a zlovyk, se kterým jen těžko bojuje. Zkrátka, neseme je všichni. A měli bychom je nést s vědomím, že na to nejsme sami, ale pomáhá nám Pán Ježíš, třeba ukrytý v našich bližních nebo ostatních lidech.

A ještě na závěr jedno bretaňské přísloví: **Lépe je svůj kříž nést, než ho vláci po zemi.**

Řešení z minulého Poutníka:

Bledulce patřil stín, který byl na čtvrtém místě.

Tajenka z osmisměrky zněla: V Bibli hleděj odpovědi na všechny otázky života.

(EJ)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

5. neděle postní
2. dubna 2006
14. týden / 2006

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

3. dubna - pondělí po 5. neděli postní
18.00 Dolní Čermná – za Jiřího Motla
5. dubna - středa po 5. neděli postní, sv. Vincence Ferrerského, kněze
18.00 Dolní Čermná – za Josefa Moravce a za Boží pomoc v nemoci
6. dubna - čtvrtek po 5. neděli postní
6.45 Dolní Čermná – za obrácení hříšníků
7. dubna - pátek po 5. neděli postní, první pátek v měsíci, sv. Jana Křtitele de la Salle
19.00 Dolní Čermná – za všechny ctitele Božského srdce Ježíšova
8. dubna - sobota po 5. neděli postní, první sobota v měsíci
17.00 Verměřovice – za Josefa Mlynáře, syna Josefa a duše v očistci

9. dubna - neděle – Květná neboli pašijová neděle

Tímto dnem zahajujeme Svatý týden.

Dolní Čermná - 7.00 h. – za Jana a Marii Ulrichovy

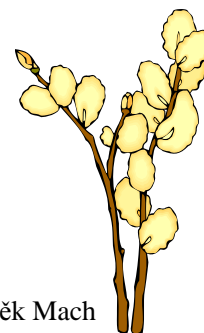
Na začátku této mše svaté posvětime jívové ratolesti a slavnostním průvodem vstoupíme do farního kostela. Ratolesti, si prosíme, přineste s sebou!

Mše svatá vzhledem k slavnostnímu průvodu a délce pašijí začíná již od 7.00 h.

Petrovice - 9.00 h. – za Ladislava Nováka a rodiče

Dolní Čermná - 10.30 h. – za farníky

Dolní Čermná - 14.00 h. - příležitost ke sv. zpovědi – zpovídají P. Pavel Pokorný a P. Zdeněk Mach

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: v pátek od 15.30 h. – do 18.30 h., v neděli od 14.00 h. – do 17.00 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Akce ve farnosti:

Akce	den	datum	hodina	místo
zkouška zpěvu na dětské bohoslužby	pondělí	3. 4.	16.15 h.	fara Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty - děti	pondělí	3. 4.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
odpolední setkání žen při kávě	úterý	4. 4.	16.30 h.	fara Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty - akolyta	středa	5. 4.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
návštěva starších a nemocných farníků před velikonoce	středa	5. 4.	dopoledne	Dolní Čermná
	pátek	7. 4.	dopoledne	Dolní Čermná
	pátek	7. 4.	odpoledne	Petrovice
výstav Nejsv. svátosti oltářní	pátek	7. 4.	15.00 – 18.30 h.	kostel Dolní Čermná
smírná adorace na první pátek	pátek	7. 4.	18.30 h.	kostel Dolní Čermná
zkouška chrámového sboru	pátek	7. 4.	19.45 h.	kostel Dolní Čermná
příležitost ke svátosti smíření před velikonoce	pátek	7. 4.	15.30 – 18.30 h.	kostel Dolní Čermná
	neděle	9. 4.	14.00 h.	kostel Dolní Čermná

POUTNÍK, DUBEN 2006

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 16. dubna 2006, Poutník vyjde 30. dubna 2006

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu